

Sygn. akt III USK 504/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania I. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

o ustalenie kapitału początkowego i wysokość świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 21 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUa 57/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie uwzględnił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wyrokiem z 21 kwietnia 2021 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z 22 grudnia 2020 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie I. S. od decyzji pozwanego zawieszającej wypłatę emerytury z systemu powszechnego wobec wcześniejszego nabycia prawa do emerytury wojskowej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów dotyczy następujących kwestii:

1. czy użyte w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej pojęcie „została obliczona na zasadach określonych w art. 15a lub 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o

- zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” oznacza emeryturę, która została przyznana na podstawie wyżej wymienionych przepisów, tzn. niewystarczające jest obliczenie emerytury na zasadach określonych w tych przepisach, a konieczne jest spełnienie także kryteriów podmiotowych w nich określonych (moment powołania do służby wojskowej);
2. czy możliwa jest taka interpretacja przepisów art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, która powodowałaby różnicowanie analogicznej sytuacji emerytów w jednej grupie zawodowej bez istotnej przyczyny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Prawo do drugiej emerytury żołnierza zawodowego zostało rozstrzygnięte w uchwale składu powiększonego Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21.

W uchwale przyjęto, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 z późn. zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 z późn. zm.).

Skład powiększony miał na uwadze rozbieżne orzecznictwo i potwierdził, że w sytuacji takiej jak w sprawie skarżącego obowiązuje zasada prawa do wypłaty jednego świadczenia.

„Zasady określone w art. 15a lub 18e” ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie oznaczają

zatem zmiany systemowej, czyli zniesienia zasady wypłaty jednej emerytury w odniesieniu do żołnierzy w zawodowej służbie przed 2 stycznia 1999 r.”.

Uchwała oparta została na gruntownej argumentacji w zakresie właściwych reguł wykładni, nie pomija analizy systemowej i zgodności z ustawą zasadniczą.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]